

минал един голям змей и се изгубил. Жално изпискала птичката и умряла.

Веднага съж явили войници, и казали ѝ, че на другия ден тя ще бъде осъдена на смърт, защото не си издържала думата и погубила тяхния цар. Той вече 7 години е магйосан от една разсърдена зла вещица, да стане на „змей-човек“. И само тогава ще оздравее, когато на храни цяло царство, или пак се ожени за най-хубавата царкиня в света, която да види 40 дни след идването ѝ в двореца. Ако ли това не се сбъдне, той ще стане цел змей, и ще живее в най-високата и непристижна пещера. „Сега, понеже ти погуби царя ни, утре ще бъдеш осъдена на смърт“. Царкинята останала сама цела разтреперана. Тя почнала да се моли и плаче. Явило се джуджето. То се смилило над нея и рекло: — „Добра, царкиньо! Аз те много жаля и ще те спася, само ако ти сега издържиш думата си. Вземни три перца от златната птичка, която е майката на царя, омагьосана от същата магийосница да умре, щом синът ѝ стане цел змей. Приготви се за път. Аз през нощта ще дойда и ще те изведа от тук. Ще ти покажа скалата, дето се крие змея. Ако можеш да се покачиш по стръмната скала и го целунеш по устата, магията ще се развали“. Така и станало. Царкинята останала само пред голямата скала. Както и да се мъчела, не можела да се възкачи. Тя почнала да плаче и намислила да се убие. Отведенаж пред нея се изпречила една страшна безжби баба: „Искаш да отидеш при змей ли? — Добре, донеси ми вечеря: едно котле мляко и три живи души и ще те заведа“. Царкинята тръгнала по полето да дири някой овчар за мляко. Ами живи души — от къде ще намери тя и може ли да погуби живи хора?! Вървяла джалго и все забелязвала пътя със синци от огърлицата си. Намерила една малка овчарка. Овчарката ѝ дала 1 котле мляко за 1 златна гравна. Царкинята тръгнала замислена. Къде ще намери живи души и как ще ги погуби?! Но като вървяла малко, видяла три бели лебеди да се гуркат в едно езеро. Тя се замислила. Ами ако може да ги хване и ги занесе — че нали и